

Επιστροφή προς την φύσιν ^{υπόφωτα} ^{έλλην.} ^{πνεύμα} - Ο Ίπποκράτης ^{ισχύει} τῶν γενναίων ψυχῶν. Πῶς σφειρίζονται τὰ ἡμέτερα οἱ ξίνοι - Ἡ νεώτερα θεωρία ἐνταῦς ἐπιστήμης ἢ αὐτὴ εἰδησιότης, ἀντιθετοὶ ἐπὶ τὴν ἀληθῆ ἐνοίαν ἢ ἐπιστήμης - Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἱατρικῆς ἐπιτεχνήματα εἰς τὸν κοσμογράμνον, ὁ ἀσχετος καὶ τὰ τῶν φαρμάκων - εἶναι ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη; - Ταυροσοφισοί.

Εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς φύσεως

Ἡ ἱστορικὴ ἐξέτασις καὶ γῶσις ἐκάστου ἐπισημῶτος ἐν πάσῃ τέχνῃ καὶ ἐπιστήμῃ ἀποσείνει τὸν θεμέλιον λίθον, ἐφ' οὗ δύναται μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀσάλευτος ν' ἀνεγερθῆ τὸ οἰκοδόμημα, καὶ ἡ ἐργασία αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ ἐκάστης προηγουμένης, τὸ ἕτερον ἥμισυ εἶναι ἡ δημιουργία τῶν νέων. Διὰ τὴν σημερινὴν μάλιστα γενεάν, καθ' ἣν πάσα γῶσις καὶ ἐπιστήμη βάσιν καὶ πηγὴν ἔχει τὴν ἀρχαιότητα ἢ ἱστορικὴν ἔρευνα ἐκάστου θέματος τυχόντες τὸ ἴσον ^{quæ} εἰσὶν ἡθετικὴ πρόοδος παρατηρεῖται μόνον ἐκεῖ, ἐνθά εὖ φῶς τῆς ἀρχαιότητος ἐπιλαμπρύνεται ἀκτινοβολεῖ, καὶ τὸ τοιοῦτον, εὐτυχῶς κατενεσθῆ λίαν ἐπαρκῶς ἀπὸ τῆς ἀνογεννήσεως τῶν γρομμῶν ^{ἀλλ' ἂν μόνον ἡ ἀπὸ τῆς ἀνογεννήσεως ἐπιστήμης} τῶν ἐπιτεχνῶν Δύσει· ἐκτοσε αἱ κλασσικαὶ σπουδαὶ κατέλαβον τὴν πρώτην θέσιν ἐν τοῖς πανεπιστημίῳ, καὶ ἡ ἀρχαιότης ἠρεινήθη κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τούτων ἐχρησίμευσαν ὡς ἀφετηρία τοῦ ἑυρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ἡ βάσις τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης. - Καὶ ἡδὴ συμπαροῦς κόσμος ἀμολογεῖ καὶ κηρύττει, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἠνοχλήθησαν μετ' ἀνεφίκετου καὶ καταπληθούσης ἐπιτυχίας ἐν πάσῃ τῇ τοῦ ἐπιστήμης σφαιρῆ. - Πρὸς τὴν ἀρτιωτέραν ἀναστροφήν ἠσκήσαν τὴν γῶσιν ἡμίῳ ἢ ἀναστροφήν τῶν ἀρχαίων ἀποσείνει ἀναγκὴν να στραφῆμεν πρὸς τὴν φύσιν, ἐν ἧ ἡμετέροις πάντα τὰ μυστήρια τῆς δημιουργίας, αἰσθῆσις ἢ ἀντιθέτως ἀντιθέτως ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἢ ἡ ἐφαρμογὴ ἀπὸ τῆς ἀνογεννήσεως ἡμῶν πρὸς ἀνογεννήσιν ἢ τελευτήσιν τῆς ἐπιστήμης, κατανόησιν τῆς ἀνογεννήσεως ἢ ἀνογεννήσιν προῖρηται ἡμῶν καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς ἀνθρώπων Ἰησοῦς διὰ τῶν ἐπιτεχνῶν: "κατασπασθε τὰ κρινα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐθάνει· οὐ κοπιᾶτε, οὐδὲ νῦν λέγω δὲ ὑμῶν, ὅτι οὐδέ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβέλετο ὡς ἐν τούτων" (Ματθ. 23, 28-29) Προσέξωμεν λοιπὸν ἐπὶ τῆς θαυμαστῆς μεγαλοπρεπείας τῆς ἀνογεννήσεως φύσεως· καθότι αὕτη καλλίον τοῦ ἵκανῶτα τῶν ῥητόρων κηρύττει τὴν σοφίαν τὴν ἀμαθότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θεοῦ καὶ ἡ ἦτον εὐαίσθητος καρδίᾳ συγκινεῖται καὶ ἐξίσταται ἐν ὀψει τοῦ πλήρους θελητέραν κόσμου τῶν ἀνθρώπων. τῆς ἀνογεννήσεως τούτων πλασμάτων τοῦ δημιουργοῦ! Πόσον διδασκτικὴ ἐστὶν ἡ ἐξέτασις καὶ τοῦ ἐλαχίστου μορίου τῆς δημιουργίας! Πόσον δὲ ἀθάνατος καὶ ἀκλήρατος εἶναι ἡ ἦτον, ἢ αἰσθανόμεθα ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ τῶν καλλόνων τῆς φύσεως, καὶ πόσον ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀρτίζεται ἐν τῇ μελετῇ τῶν ἐργῶν τοῦ θεοῦ! "Μόνον ἐν τῷ λαμπρῷ αὐτῷ τεμένει, ἐγραφε τις, λαμβάνω ἐνόημα ἐψηλὴν περὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ θεοῦ, ἢ ἀθανατοῦσι να μὴ δώσωσιν καὶ οἱ τεχνικῶτατοι λόγοι ἐγγλύπτων ῥητόρων ἐπὶ τὴν λιθοδμήτων οἰκῶν. -- ἐν αὐτῷ τῷ τεμένει ἡ καρδίᾳ μου πλατύνεται, ἡ ψυχὴ μου συγκινουμένη ἐπιπέθει τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ, ἐμὴ δὲ αἰσθανόμεθα πόσον πτωχὴ ἐστὶν ἡ γλῶσσα τῶν ἀνογεννήτων, ἵνα ἐκφράσῃ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὰ αἰσθητά, ἢ ἐμὴ ὑποχείριος". Ἡ παρατήρησις ἰδίως ἐπέδωκε ἀπὸ τῆς ἀνογεννήσεως τοῦ μικροσκοπίου, καὶ τῆς λεγομένης νεῆς ἐπιστήμης τῆς χημείας, καὶ ἐκτοσε οἱ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν θεράποντες δὲ ἠξίωσαν τῆς δόξης προσοχῆς ἐν τῷ κλάδῳ αὐτῶν τὴν ἱστορικὴν γῶσιν, ἀλλ' ὑπερέβησαν κοπιώρημονταίτες ἐπὶ τῇ φαινομενικῇ προόδῳ τῆς ἐπιστήμης αὐτῶν, καὶ τῇ προσοχῇ τοῦ νέου, ὅπερ συνήθη ἐκθαμβοῖ τὸν κόσμον, ἐστραφῆναι τὰ νῦν τῆς ἀρχαιότητι. ἀλλὰ τούτο δὲν δύναται να γένη, εἰ μὴ ἐπὶ βλάβῃ πάντοτε τῆς ἐπιστήμης· ὅτι ἡ ἀρχαιότης καὶ ἐν τούτῳ κατέχει τῆς ἠξίας, καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀνογεννήσαντες καὶ οἱ νεῖοι.

21

ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΟΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1938

Ἡ ἔκδοσις τοῦ εβδομαδιαίου περιοδικοῦ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» οὐκ ἀποτελεῖ γεγονός ἀπὸ ἐκείνου, καθ' ἔχουσαν συνήθειαν τὸν τελευταίου καιρὸν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, πρὸ στερεότυπον περιεχόμενον του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ἡ εβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὀλοσέλιδες

“ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ”

Συνιστάμεν εἰς τοὺς ἐπιθυποῦντας νὰ ἀναβρῶνται τὴν ἔκδοσιν αὐτὴν ἐπιθεωρήσεις τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὀλοσέλιδες εἰκονογραφημένα, ἐμφανίζονται τὸν τελευταίου καιρὸν, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ ἑνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, πρὸ στερεότυπον περιεχόμενον του.

στερεότυπον περιεχόμενον του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ἡ *ἐβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις* τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, με ὀλοσελίδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωὴν, με πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ με ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἐκάστης ἐβδομάδος.

Ἡ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» σὰς προσφέρει με τῆς 24 σελίδες τῆς μεγάλου σχήματος, με τὸ μοναδικὸν περιεχόμενον τῆς καὶ με τὴν πολυτελῆ ἐμφάνισιν ἐνὸς συγχρονισμένου καὶ ἐξευρωπαϊσμένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ δὲν εἶχατε ὡς σήμερον.

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὀρισθῆ εἰς ὀρχ. 3, θὰ κυκλοφορῆ δὲ μέσῳ τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευκόλυνσιν ὅμως τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «*ΕΙΚΟΝΟΣ*», ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου θὰ γίνεταί καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὠρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς ὀρχ. 130 ἑτησίως.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν «*ΕΙΚΟΝΑ*», ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομὴν των πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

“ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.”

7
7
Πλείστα νέα ασφιδωδῶς διασημοδῶντα ἀσέδειξεν ἢ θαλαίας ἰσοσυραγίας δει-
ρίας τε ἢ ἰσοσυρίας ὁ ἀρχαιομανὴς ἀσκηπιάδης κεν. Λαμερῶς ἐν πραγματῶν τιπο-
φέρουμένη: "Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἰατρικὴ τῶν νεωτάτων ἀναπαύειν ἐν τῇ
Γυναικολογίᾳ" (Ἀθήναι 1910).

- ἐν ἰατρῇ ἐπισημῆται τὸ ἀποδέχσθαι ἢ μὲν ὁδὸς, ἢ δὲ ἀρχαιοτῆτος διακρίνεσθαι
πυρίως διὰ τὸ μεθόδιον πνεῦμα ἰδίᾳ ἐν τῇ ἰατρικῇ. Ὁ ἰσοσυραγίᾳ ἔγραφε ν:
"ἰατρικὴ πάντα πᾶσαι ὑφάρχει ἢ ἀρχὴ ἢ ὁδὸς (= μεθόδος) εὐρημένη, καδ' ἴν καὶ
τὰ εὐρημένα πολλὰ τε ἢ καλῶς ἔχοντα εὐρήται ἐν πολλῷ ἢ τὰ λοιπὰ εὐρεθήσεται, ἢν τις
ἰατρός ἔων ἢ τὰ εὐρημένα εἰδὼς ἐκ τούτων ὀρμῶμενος ζῆται" (Περὶ ἀρχαίας ἰατρικῆς
1, 2). Αὐτοῦ ἔπειτα αἱ ἰατροκρατοῦσαι ἀσφιδευτικαὶ μεθόδοι, ὡς εἰσηγαθὸν οἱ διασφί-
σεστροὶ τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιοτῆτος, ὁ Πλάτων ἢ ὁ Ἀριστοτέλης, "ὁδὸς ἀπό τῶν
πραγματῶν" ἢ "ὁδὸς ἐπὶ τὰ ἀσφιδευτικά". Ἡ μὲν ἐπισημῆται καλομένη ἀναλυτικὴ
ὀρμῆται ἐκ τῶν ἀποσελεσμάτων, τῆς πληθῆος καὶ τῶν μερικῶν ἀσφιδεῶν εἰ-
καὶ ἀρχῆς, τῆς ἐνόητα καὶ τὸ γενικόν, ἢ δὲ συνθετικὴ εἰς τῶν ἀσφιδεῶν, τῆς ἐνόη-
τα καὶ τὸ γενικόν κατέρχεται πρὸς τὰ ἀποσελεσμάτα, τῆς πληθῆος καὶ τὸ
μερικόν. Δι' ἀρχαίᾳ ἔχαστες πνεύματι συγκεντρώτικόν, πεπροικισμένον δὲ δι'
ἐκείνου μεγαλοφυΐας ἐχρήσατο τῇ συνθετικῇ μεθόδῳ συλλεπτικῶν τε
ἀμέσως τῆς θεμελιώδη ἀρχῆς καὶ βάσεως ἐκάστου ὑποκειμένου, ἢτοι εἰσε-
δουσι ἀπ' ὠθείας εἰς αὐτὴν τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων εἰς τὸ γενικόν, κατέρχου-
σι δὲ ἐπιταλ' ἀποδείξει, ἢτοι πρὸς τὴν πληθῆος καὶ τὸ μερικόν, ἢ δὲ οὐκ ἐπι-
ταλ' ἀποδείξει, ἢτοι πρὸς τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων εἰς τὰ ἀπολύτως ἀσφιδε-
α, καὶ δὲ ἐπιταλ' ἐννοούμενα ἀσφιδεῶν εἰς τὴν ἐκάστου κρίσιν. Διὰ τοιαύτην
μεθόδον κατέρχουσι οἱ ἰσοσυραγίᾳ καὶ περιλάβῃ τὸ σύνολον τῆς ἰατρικῆς
ἐπιστήμης ἐν τῇ συγγραμμῇ αὐτῇ, σχετικῶς ἐλαχίστως κατὰ τὴν
ἐκαστὴν, καὶ τὰ θεση τὰς βάσεις αὐτῆς, εὐραϊκῆς ἐσχυρούσας μέχρι σήμερον.
ἰσοσυραγίᾳ ἔχον δὲ ἐπισημῆται ὑπ' ὄψιν τὸ ὅλον δύναται ναὶ κρίνη ἐπιταλ'
ἐπιμέρους ἢ τῶν λευκομερειῶν ἀσφιδεῶν ἢ ναὶ ἐξάγει συμπέρασμα διαιτιώτερα

1 ἀσφιδεῶν εἰς ἰατρικὴν τῆς μεθόδου οἱ μεθοδικοί, ὄλινες ἢ σχολὴν ἰσοσυραγίᾳ, τῆν "Με-
θοδικὴν" (ἢ: Das medizinische System der Methodiker τῆς τῆς Theod. Meyer-Steinew
Jena 1916. ἐν τοῖς Jenaer medizinisch-historische Beiträge, Heft 7-8). Α. Σαρκοδράκας, "Ἡ
ἰατρικὴ σχολαὶ τῆς ἀρχαιοτῆτος, Ἀσφιδευτικὴ, Μεθοδικὴ, Ἐμπειρικὴ ἢ Ἐκλετικὴ ἢ Ἐπι-
συνθετικὴ" (Ἐδμ. ἰατρικὴ 1B, 1938, σ. 104 ἐν ἐσφιδευτικῇ), Πρὸς πάντας ἀρχαία κατ'
πραγμῶν τῆς ἐκλετικῆς ἐν Κρήνῃ ἰατροῦ Α. Χριστοδουλοῦ, "Περὶ ἐπιστημονικῆς μεθόδου ἐν
τῇ ἀρχαίᾳ ἢ νέᾳ ἰατρικῇ" (ὁ ἑλλ. φιλοσοφ. Σχολῆς Κρήνῃ, τόμ. ΚΑ', 1895, σ. 30ε.)

μονες αλλ' οἱ ἐδαφηματῖαι τε οἱ ἐμπυραλλένται τε καὶ ἰσηλοῖ τῆς ἐπιστήμης. Ἐπειδὴ οἱ ἀσχο-
λουμένοις ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ἐξασκήσει τῆς ἐπιστήμης εὐρία χροῖα ὑψηλὴν ἀπαιτήσιν, εὐκατέ-
λητόν τι πλεὶν ἐν τοῖς ἡμετέροις τῆς βιοφρονιᾶς χρόνοις, γράφει ὁ Λιόων φeld, ὅρον μὲν ἐν ἡ ἐπι-
στήμῃ ἀρεῖασι καὶ ἐραδίᾳ ἔχει αὐτὴ ταύτην εἶναι (εἰρησιότης), ὅχι δὲ ὕψιστον ἐπιτεύχεται
καὶ ἀκαὶ οὐκ ἀφρόντιον τῇ ἀσχοῦντων αὐτῇ, τε εὐρίφρει: "εἶναι ἀξιον τοῦ κείνου τοῖοσφα κα-
λουδῆσαι τὴν φρονίαν, καθ' ἃ ἡ ἰσάνικὴ ἀδὴ ἀνελκυσί τε ἐξασκήσει τῆς ἐπιστήμης ἐδιδασκο-
γεγο καὶ μετὰ ταῖς ἀναγκῆς τοῦ βίου. ἀναριθμήτως τε ἔτηρετο" (Liber die Verhältnisse der alten zur
Wissenschaft ἐν τῇ ἑκατοσιωσιαστειροῖ τοῦ ἐν Κροάκι ἐκφ. φιλολ. Συλλόγου 1886, σ. 250.) τῶν νῦν ἔα.

Ἡ εὐσευκράτειν μάλιστα διακλήρυνεν ὅτι "ἐνὶ ταῖς ἀφρόσ σοφίῃν ἐν ἰατρικῇ πάντα" (περὶ τοῦ
σχηματικῆς τ.μ. I, 70 κήνη) τε ἰατρικὸς τεραινῶν τῶν λόγων "ὅτι ὁ ἀριστος ἰατρὸς τε φιλό-
σοφος" διερωτᾶται: "τί δὴ σὺν ἐπιλείπεται ἐπι κερὸς τό γὰρ εἶναι φιλόσοφον τὴν ἰατρικὴν, ἐς,
ἀν' ἰατροκράτους ἀξίως ἀσκῆση τὴν τέχνην; πάντα ἤδη τῆς φιλοσοφίας ἔχει τὰ μέρη, τὸ
τε λογικὸν τε φυσικὸν τε τὸ ἠθικόν" (τομ. I, σ. 11). Καταμεθεῖναί τινι ἀποδομασμοῦ ἰατροκρά-
τει πρὸς ὁ ἰατροκράτῆ, ἡ κλητικῶν ἐπέκειν ἀντί τας εἰρησιότικῶν ἐργατικῶν καὶ φιλανθρωπῶν ἐπιεικῶν
τοῦ ἰατροκράτους ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνασκόπῃν τῶν ἀρετῶν ἡμετέρων ἀφροσύνην, ἐφ' ἣν ἀσπείρεται ἡ περὶ τοῦ
αἴματος ἐν τῷ κρόκῳ τῶν ἀφρόσ ἐπιεικῶν ἀφροσύνην καὶ ἡμετέρον ἡ ἀρετῶν τε καὶ ἀφροσύνην τε ἀνασκόπῃν τε
ἐν τῷ κρόκῳ τῶν ἀφρόσ ἐπιεικῶν ἀφροσύνην καὶ ἡμετέρον ἡ ἀρετῶν τε καὶ ἀφροσύνην τε ἀνασκόπῃν τε

τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων. Πρὸς διευκόλυνσιν ὁμως τῶν ἀναγνώστῶν
τῆς "ΕΙΚΟΝΟΣ,, ἰδίᾳ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου
θα γίνεται καὶ δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὠ-
ρίση διατὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴν εἰς δοχ. 130 ἐτησίως.

Συνιστώμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὴν
"ΕΙΚΟΝΑ,, ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντες τὴν συνδρομὴν των
πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς Διαχειρίσεως τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸς
Πατησίων 9, Ἀθῆναι.

"ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,,

πὴν ὑποκαταστάσαντες διακρισθέντες οὖν καὶ τὴν ἐπιστήσιν αὐτῆς ὡς ἐπιστήμην
 Ἰδοὺ τὴν ἐπιγραφὴν ἐσχάτως ἐν ἐπισημῇ ἀνακοινώσῃ ὁ καθολικὸς τοῦ Παιδαγωγικοῦ
 σχολικοῦ τμήματος Κ. Μέρμηκας: "Ἡ Ἰατρικὴ δὲ εἶναι διακριτικὴ τῆς ἐπιστήμης
 μὴ εἶναι αἱ τέσσερες, ἡ φυσικὴ, ἡ χημεία, ἡ βιολογία καὶ ἡ ψυχολογία, αἱ
 δὲ ἑστέρας ἰδίαν φυσικὴν ἐπιστήμην εἶναι ἡ ἀστρονομία, βιολογία κλπ.
 ἀλλ' ἐπιστήμην ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς καθολογίας καὶ τῆς δευτερευούσης
 αὐτῆς οὐκ εἶναι τῆς ἀνθρωπολογίας κλπ. τοιαύτη ἰδίαν εἶχον καὶ οἱ ἄρχαι
 οὐ καὶ ὁ ἰσοκράτης καὶ καὶ μετὰ ταῦτα οἱ πλείστοι".¹ Ἡ τοῦ ῥιῶν Ἰσοκράτους
 τὴν γνώμην εἰδόμεν ἀντιφω. Γνωρίζομεν δὲ ἴσως ἐπιστήμην τοῦ
 Ἰμήρου καὶ ἐξ ἐκείνου ἡ ἰατρικὴ "ὡς τέχνην ἐπιφανεστάτην" καὶ
 δεύσας ἐνταῦθα παραμύθη: "διὸ καὶ πάντων ἐξ οὐρανοῦ ἐφοιτηθέναι οὐκ αἰ-
 ῶν φιλοσόφων πάντες κηρύττουσιν" γράφει ὁ Ἰουλιανὸς παραβάτης.²
 Κατ' ἀρχὰς αὐτὴ ὠνομαζέτο τέχνη ὡς ἐξοικονομικὴ ὑπὸ ἰσραηλιτικῶν
 ἰατρῶν "ἀνευ γραμμῶν καὶ δεξιοτέλειαν",³ ἀλλ' ἀπὸ ἡμορφωδῆ ἰσρα-
 ῆτι ἀνασχολήσας τῶν ἰατρῶν "καὶ τὰ γραμμῶν δεξιοτέλειαν",⁴ ἰσραὶ ὡς κατεφύγον
 πλέον οἱ ἰσραῆτες, τότε δεύσας ἐκλήθη ἐπιστήμη. καὶ οὗτος ὁρίζει αὐ-
 τὴν ὁ ἔρυστράτος ὑπὸ Πλάτωνα "ἐστὶ γὰρ ἰατρικὴ... ἐπιστήμη
 τῆς τοῦ σώματος ἐρατικῆς ἀφ' ἧς πληρονομία καὶ πένουσι, καὶ ὁ δὲ ἀ-
 γινώσκων ἐν ταῦτοις τὸν καλὸν καὶ κακὸν ἕστος, οὗτος ἐστὶν ὁ ἰατρικώτατος
 καὶ ὁ μεταβάλλει σωτῆρ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἔρωτος τὸν ἕτερον
 κατὰσθαι... ἀκριδὸς ἀντὶ τὴν δημιουργίαν. δεῖ γὰρ δὴ τὰ ἐχθίστα ὄντα ἐν τῷ
 σώματι φίλα οἷόν τε ποιεῖν καὶ εὐρὰν ἀλλοτρίαν... τούτοις ἐπιστήμης ἔρε-
 τὰ ἐπισημῶν καὶ ὀφεινομένων καὶ ὁ ἡμέτερος ὑπόχρονος ἀσκητικῶν... οὐκ
 σιπὸς τῆς ἡμετέρας τέχνης"⁵ ὡς τε τέχνη καὶ ἐπιστήμη ἀσφαφο-
 ρυς πιδενταί καὶ ἡ οὐκ αἰσθάνεται ἐξ ηὐτοῦ καὶ μέχρι τοῦ ἰατρῶν.
 οὗτος ὁρίζει τὴν ἰατρικὴν καὶ εἶναι ἐπίσης ἐν ταῦτῳ ἀμφοτέρως τοῦ
 ὀνόματι: "τῆς ἰατρικῆς τέχνης οὐκ οὐκ εἶναι ἡ ἕρεια, τέλος δὲ ἡ πη-
 ρὴ αὐτῆς"⁶ καὶ ἀλλὰ καὶ ἰατρικὴ ἐστὶ ἐπιστήμη ἕρεια καὶ νοσητικὴ
 καὶ οὐδετέρη."⁷ Ἡ ἰατρικὴ εἶναι ἰσραῆτι ἰατρικὴ καὶ ἰατρικὴ ἐστὶν ἡ
 ἰατρικὴ ἡ ἰατρικὴ διδασκαλίαν ἐν ταῦτῳ διαφόροις σχολαῖς. ἔχοντες ἀπὸ τῶν

τέρων ἀνασχολήσας τῶν ἰατρῶν

¹ Ἰατρικὴ καὶ ἐπιστήμη: ἐκ τῆς πρακτικῆς καὶ ἰατρ. ἐλευθέριας, Ἀθήναι
 1929, σ. 3. ² Ἰστορ. ἐπιγρ. Heyler, σ. 133. ³ Πλάτ. Πολιτ. σ. 273. ⁴ Σπυρ.
 1866. ⁵ Περ. I, 64. 6 αὐτ. 307. Βλ. ἰσραῆτι C. Jouin - Louvain, la
 médecine est une science, Paris 1934.

2. Η σπουδή της βοτανικής η φυτολογία περιήτοις αρχαίους - αι δευτεκαί επιστήμαι
 ήσαν περίται εις τήν ήλκον μεγαλοφύλιαν - τὰ άνθη, το κόσμημα των άνδρών - Ηλια
 τρεία η δεοποιήσις της βλαστεικής φύσεως - Παινήμοιο των κερσών της γης εδράαι, δημο
 ελεγχρωσι ηριακαί τελεται - Ήσασθα φουμά εις τους άδληται των πανέκκοτινω άγριων - Τερατε
 μών, έφάφια, η δωδοναία άρως - Τερεψ προσιάται των δασών η της γεωσχίας,
 εχοπομοδοτου εντεμενοι δια φύλλων η άνδρων κρατωίνες άρσους, όμοίως η τα
 άμαρα η οίθωμοί, τὰ άνθη ήσαν τὰ σπουδαιότερα γαυπύμα εις των νουών ποσειήμα
 οι άσφαρχαι των κερσών της γης - Βαυκρηνοί άγροικαι ερσαι, ανδροφορια, ανδε
 στήρια - Μακράν η άσασωδία, η παρα η παρηγορια της φύσεως, η άρμονία του
 συμποαντος, το κοινόν μεγέθημα άνδρώνων η των νούν - Πλούτων η σοφουδάμ.

Ηναγκασθην να μακρηγορήσω, η α αποδειξω ότι η μελέτη της ιστορίας
 εν έκαστη επιστήμη εν έχη μόνου τουτο τό προσέ η α, ότι πλουσι η
 αυτήν εκ του άκενώντου θησαυρου της άρχαιότητος, αλλά συγχρότως
 διδάσκει και την άληθή μέθοδον και περιορίζει τας άπρόητους και
 υπερβάσιλας. Και ήδη έρχομαι εις την βοτανικην, περι της όλοτης της επιστήμης
 εκεινης ης παρ ήμιν έχη τελείως παραμεληθῆ.

Και είναι μιν άληθείς ότι ουδεμίαν άλλην επιστήμης είναι τόσον πτωχόν
 τό υλικόν, τό εις της άρχαιότητος προελθόν, αλλά και τουτο ουδούως έχη
 της προσηκούσης έραύτης. και μαρτυρε μοι τω λόγῳ η έλλειψις Βετα
 νικου Λεξικου, γνωστού ότου, ότι ουδαμώς άλλη η άσασωδία η
 σάντων πληθύν διαφορών και πικυλίων και άπειρίαν συνώνμων όσον
 εν τοις φυτοις, η τουτο διότι πολλαί όνομασίαι ενήχθησαν εν τω χρησέω αυτών εις τω
 κλους όλων ξένους προς την βοτανικην (ιατρική, φαρμακολογια, διαιτητική, αχη
 μεία, έρμητικη, μαγία, μανία, αστρολογια, μεταλλευτική, λιθολογια, χρωματο
 λογια, άρωματικη κττ). άλλαι ωσπιν εισήχθησαν εν τω ξένω, ειδως εν τω
 αραβικῳ, τουρκικῳ, λατινικῳ, ιταλικῳ η ο. κ. γλώσσῳ. Το σιτομον τουτο μαθη
 φυτολογικῳν λεξιμῳ ουδένως διειποιαιται ζητήματα, είναι αλλαξισιμῳ τεχνολογικῳν.

εσθικῳ δὲ η φυτολογια ερωτηθεν εις τω ιατρ
 ικῳ, καδαστριας η φυσιολογια η η ανατομία η η
 χημεία, τὰ δε άρχαιότατα των φυτολογικῳν συγγρα
 ματων εστιν έχη φαρμακωδων
 του του φυτικου βασιλείου. ύσπερον δε άρου αι σπρι
 φυτω γνήσιες ενχαλίνθησαν υιο το κράτος της ιατρι
 κης άφρυσιοδη, ο υόδος του μακρηγορησαι εις βοτανι
 κῳ η καδ' έαυτων (βιοτηρ-αφρυσιοδη Β' 439)
 εσοδη οι ιατροί η φαρμακωσοιοί μικροῦ ενδλεφρον
 το, η η ουδαμ, περι ικταρισμου των φυτων, καδ'
 το του διοσκριστοου βοτ. ούσσημα, διότι αυτοί ουχι
 ματα τοιαύτα άριαδα έχον άναγινω αυτων, α
 δα γινωσκόμενοι, φαρμακωδῳ η εχομοσιδη
 ο ιατροφραδα, η δε βοτανικη η εστοιμήμη καδ'
 κονην υγίης υιο το κ' Ιατρικῳ.

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΤΗΣΙΟΝ 9

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1936

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» δὲν ἀποτελεῖ γεγονός ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ ἔχομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον καιρὸν, τῆς ἐμφάνισως δηλαδὴ ἐνὸς περιοδικοῦ μὲ τὸ συνηθισμένον, τὸ στερεότυπον περιεχόμενόν του.

Τὸ περιοδικὸν «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*» εἶναι ἡ *ἐβδομαδιαία εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις* τῆς ἐλληνικῆς καὶ ξένης κινήσεως, μὲ ὀλοσέλιδες εἰκόνες ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἀθλητικὴν ζωὴν, μὲ πλούσιον καὶ συγχρονισμένον περιεχόμενον καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα Νέα ἐκάστης ἐβδομάδος.

· αἱ ἀρχαῖαι ἑλληνικαὶ μακρῶδες λατραι τῆς φύσεως καὶ θείας τῆς βασιότησεως καὶ τῶν ἀνδρῶν.
 · ὡς συνέστησαν τὴν ἐπιστήμην τῆς βοτανικῆς διὰ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ μαθητοῦ
 αὐτοῦ Θεοφράστου. οἱ πλεῖστοι ἀσθελεῖς αὐτοὶ καὶ τοὺς μαθητὰς παραδόντες
 στείρας ἀπεφάσαν καὶ συνεχίσαν τὴν σφαδρασάν ἐν ἀδύνατον ἐπιπέσει τῆς
 Μουσικῆς. τὸ 1839 ἔδωκε τὸ φῶς ἡ ἐπισημὴ ἐλληνικὴ βοτανικὴ ὑπὸ πρακτικῶν λόγων.
 "Στοιχεῖα τῆς βοτανικῆς" ἔγραψε, ὡς καὶ ἐπιστήμην φέρει καὶ ἀξίωσιν ἀρχαίων". ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς

· ὁ ἐκ τῶν πόρων τῆς ἐδάφους τῆς βοτανικῆς ἐν τῷ ἐθνικῷ πλανητισμῷ ἐπιπέσει καὶ ἀδύνατον,
 ὁ Φρακκῆς, ὁρᾷ ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ἐκαλύπτετο
 ὑπὸ πολλῶν δασῶν, διασκοχόμενων ὑπὸ χλοαῖων πεδιάδων ἀφειρωμέ-
 νων ὑπὸ ἀφθονίας ποταμῶν καὶ ὄμβριων ὑδάτων. ἐπὶ πλειστογένειαν
 ἡ ἄστικὴ πεδιάς εἶχε πλέον τελείως ἐλαιοφύτευθαι. εἰνόητος εἶναι,
 ὅτι πᾶσαι αἱ ἀρχαῖαι χώραι ἐκαλύπτετο ὑπὸ δασῶν δυσδιαβά-
 των καὶ ἀπροσπελάστων, οἱ δὲ ἀποικοὶ πολλαχῶς ἀπεκρούοντο ὑπὸ
 τῆς πυκνότητος τῶν δασῶν, ὡς ἀναφέρει ὁ Θεοφράστος, πεδιάδες γυ-
 μναί, ὡς τὴν ἐμφανίζονται, ἦτο πράγμα σπανιώτατον καὶ μόνον ἢ
 μεταλλουργία καὶ ναυπηγία ἠνοίχθη δίοδος ὅπως εἰς τὰ δάση,
 ἕκαστος τῶν ἐπικτησάντων χώραν τινα ἐγκαθίστατο ὅπου ἤθελε, καὶ
 τὸ μέρος τοῦτο ἦν ἐλευθέρως πλέον ἰδιοκτησία, καὶ τὸ τοιοῦτον ἐδημι-
 ούργησε τὴν ἀνάπτυξιν καὶ καλλιέργειαν. ὅσον δὲ περισσότερον τὸ
 δάσος περιορίζετο, λέγει ὁ Ηέτη, τόσο προσφιλεστέρα ἡ φύσις καθίστα-
 ται, καὶ τόσο πολυεδέσταται τὰ δῶρα αὐτοῦ εἰς λάχανα καὶ καρ-
 ποὺς. Σήμερον εἰπεδείχθη ὅτι ἡ μεταβολὴ ἐν τῇ βλαστήσει δὲν παρά-
 ρεται ἐκ μετεωρολογικῶν κλιματολογικῶν ἐπενεργειῶν, αἵτινες
 εἶναι κατενοοῖαν ἀμετάβλητοι, ἀλλὰ διὰ τῆς καλλιέργειας, ^{ἀλλὰ} πῶς δύνα-
 ται τοῦτο ἀπὸ τῆς ἱστορίας νὰ βεβαιωθῆ;

Ἰσως ἤθελε διαπορήσει τις πῶς ἢ τόσο πλουσία κλασσικὴ φιλολογία
 παρουσιάζεται τόσο πτωχὴ ἐν τῇ βοτανικῇ. εἶναι τῆς πᾶσι
 γνωστοῦ ὅτι ἐλάχιστοι οἱ ἀρχαῖοι ἐκαλλιέργησαν τὰς λεγόμενας
φυσικὰς καὶ θετικὰς ἐπιστήμας. οὐδὲν σχεδὸν σύγγραμμα
 τοιοῦτον ἔχοντες πρὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, οἱ ἴδιαι φυσιολόγοι βεβαί-
 ως ἤρχισαν νὰ μελετήσωσι βαθέως τὰ τῆς φύσεως, καὶ μετὰ
 ταῦτα οἱ ἐλιέται καὶ ὁ Δημόκριτος, ἀλλὰ ταῦτα πάντα μόνον
 παροδικῶς, ἦσαν μέσα αἱ μελέται καὶ οὐκ ἔσχεσαν ἐπιπέσει
 σίμευσαν ὡς γέφυρας πρὸς τὴν ὑψηλὴν τοῦ Πλάτωνος ἰδεολογίαν, καὶ
 ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν τῶν ἰδεῶν, ἐκεῖνα πλέον
 τὰ προγεφυρώματα ἐθεωρήθησαν ἀκαχοσταί. Ἡ ἐλληνικὴ μετα-

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ «*Εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος*»

δὲν ἀποτελεῖ γεγονός ἀπὸ ἐκείνου, ποῦ ἔγομεν συνηθίσει τὸν τελευταῖον

αὐτῆ ἠχημὴ ἢ τετραχηλισμένη νῦν Ἀττικὴ ἐκολλήσαστο τὸ ἴδιαι ἰσοσμητὸ
νῦν δασυὴν κολλίον τὴν ἰκμάδα ἢ ἀρδένους τοὺς ἴετοὺς εἰσι/κε λωφῶσ, αὐτῆς
ἢ προκλήσιντων ἢ διαφλορῆσι περὶ οὗτοσ ὁ δῆλοσ τελέσων ἐν τῷ Χρῆστῷ. ἢ
ἢ ἔκων ἐν τοῖσ ὄρεσιν εἶχεν, γράμει, ἢσ ἢ τὰ νῦν ἔτε φανερὰ τεκμήρια. τῷ γὰρ ὁ-
ἢ ἴσταν, ἢ τῶν ἔχει μελέτεσι μόναισ τροφῆν, κῆροσ δὲ ὁ ἰσομωλοσ, ὅτε ὁ δῆλοσ
ἢ τὸσεν ἢ σὶ κῆροσ τὰσ μελέτεσι εἰρημῶν γηροσῶν σιγῶσματ ἔσταν ἐπὶ
ἢ. πολλὰ δ' ἦν ἡμερὰ ὕψηλὰ δένδρα, νῆσιν δὲ ἔσοκ ἡμεροσιν ἀμύχανον ἔσταν,
ἢ ἢ τὸ κατ' ἐνιαυτόν ὕψοσ ἐλάσ πεόντε ἐκ Δεῶσ." (ἠδ. Δ', σ. 428).

της
ελη
νου

Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἔχει ὀρισθῆ εἰσ δρχ. 3, θὰ κυκλοφορῆ δὲ μέσω
τοῦ Πρακτορεῖου Ἐφημερίδων. Πρὸσ διευκόλυνσιν ὅμωσ τῶν ἀναγνωστῶν
τῆσ «*ΕΙΚΟΝΟΣ*», ἰδίῃ τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν ἢ διανομὴ τοῦ φύλλου
θὰ γίνεταῖ καὶ δι' ἀπ' εὐθεῖασ ἀποστολῆσ τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνδρομὴ ὠ-
ρίσθη διὰ τὴν ἀπ' εὐθεῖασ ἀποστολὴν εἰσ δρχ. 130 ἑτησίωσ.

Συνιστῶμεν εἰσ τοὺσ ἐπιθυμοῦντασ νὰ λαμβάνουν ἀπ' εὐθεῖασ τὴν
«*ΕΙΚΟΝΑ*», ὅπωσ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, ἐμβάζοντεσ τὴν συνδρομὴν τῶν
πρὸσ τὸν Διευθυντὴν τῆσ Διαχειρίσεωσ τοῦ περιοδικοῦ κ. Γ. ΠΕΤΡΟΥ, ὁδὸσ
Πατησίων 9, Ἀθήναι.

«*ΕΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ*»

Τό πᾶν ευνδέεσσι πρὸς τὴν φύσιν, τό πᾶν ἀπορρέει ἐκ τῆς φύσεως. ὁ ὤκεανός παρ' Ὀμήρω είναι πηγὴ τῶν πάντων, γεννήτωρ τῶν θεῶν, ἢ εὐρύστερνος Γαῖα παρ' Ἡσιόδω είναι ἢ ζωοδότειρα, ἢ μήτηρ πάντων (ὄθεν Δημήτρα ἢ Δημήτηρ ἐκ τοῦ Δε = Γῆ καὶ μήτηρ). Ἐντεῦθεν καὶ ἐν τῷ μύθῳ περὶ τῆς ἐρίδος τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς τὸν Ποσειδάνα ὁ ἄρῳν γίνεται περὶ ἐκλογῆς μεταξὺ τῶν δύο στοιχείων, ὁ Ποσειδάων ὑπέδειξε τοῖς Ἀθηναίοις, κτυπήσας πρὸν βράχον διὰ τῆς τριακίνης τὸν ἀτρυγέτον Πόντον, τῆς ἀκροπόλεως ὑπεσχέθη ^{αὐτοῖς} ἐπι^{τι} κυριαρχίαν τῆς ἀπέραντου θαλάσσης· ἢ Ἀθηνᾶ ποιήσας νά ἀναδώσῃ ἢ γῆ καλλιέλαιον ἐλαίαν ὑπεσχέθη τὰ ἀγαθὰ τῆς ἔμψυξης. οἱ Ἀθηναῖοι προτίμησαν τὸ δεύτερον, καὶ ἡ ἐλαία τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς δένδρον, ἐγένετο τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς νίκης, ἔκτοτε ἡ Ἑλλάς ἐπληρώθη ἐλαιῶν, καὶ ἡ ἐλαία ἐγένετο τὸ δένδρον τῆς ζωῆς. Ἡδίωνυσιακὴ λατρεία, εὐσαχθεῖσα ἐκ τῆς Ἀσίας, συμβολίζει τὴν εὐσαχθῆν ἐκεῖθεν ἐν Ἑλλάδι τὸ σπουδαιότερον μετὰ τὴν ἐλαίαν φυτὸν, τῆς ἀμπέλης ἥτις τόσον ἀφθονεῖ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὥστε πολλοὶ ἐπαρχιακαὶ πόλεις χαρακτηρίζονται διὰ τοῦ ἐπιθέτου πολυσταύρος, ἀμπελοεσσα, εὐαμπελοσ, καὶ ἄλλαι ~~εἶ~~ ἔφερον τὸ αὐτὸ ὄνομα παράγωγον ἐκ τοῦ οἴνου, οἴνον, οἰνῶν, οἰνοῦσαι, οἰνιάδοι, οἰνάνθη.

167. Ζ. αἱ δὲ ἔορταί τοῦ Διονύσου - Βάσκειον ἐν Ἑλλάδι ἦσαν πάνδημοὶ καὶ ἐνιαχοῦ φέρουσι τὸν γενικὸν χαρακτηριστῆρα ἔορτα πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ὑλομανούσης βλαστήσεως τῆς γῆς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ σὺθιασῶται ἀρχίασον κατ' ἀπομίμησιν τῆς ὀργάνου φύσεως, μακινάδες δὲ ὀρεσίβιοι μετὰ θύρσων διεσάλπιζον τὴν ἀρχιαινοῦσαν τῶν ὀρεῶν φυτεῶν ^{καὶ τὸν τῆς φύσεως ἐν γενεῖ ἔργασμόν τε τὴν ἀναγέννησιν.} αὐτὴ ἢ ὀρεμίς ^{"ὄρεσκημι ὄρεον ἀνάξ" κατὰ τὸν ἀισχέλον} είναι θεοτῆς τῶν ὀρεῶν, ἐνασμενίζεται πάντοτε καὶ ἐνδιαφρίβη. εἰς τὰ ἄλλα καὶ τὰς δρυμοὺς χάριν κινυγίου, εἶναι οὕτως ἢ προστάτης τῶν δασῶν, τὰ ὅποια περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο ἔκτοτε εἰσέτι μεθ' ὅλην τὴν παρθενικήν τῆς φύσεως ὄψιν, ὥστε πᾶν ἄλλο ἐκλεκτὸν ἀνεκέρυττον ἔφρον τέμενος καὶ καθιέρων αὐτὸ εἰς τὴν θεότητα, οὕτως περὶ τῶν ἱερῶν ἐσχηματίσθησαν κολεστικὰ ἄλλα. ¹ - Δίνει ἀξιοθαύμαστα ἢ περὶ τείδασιν στοργῆ τῶν ἀρχαίων, ἵνα ἀπομακρύνωσιν ἀπ' αὐτῶν πάντα βέβηλον χεῖρα, θεουσαν αὐτὰ εἰς κίνδυνον καταστροφῆς, ἐπλήρωσαν δευτέρως

1 Βλ. A. Büttcher, Der Baumcult der Hellenen 1856. u. d. d. Χαλκίδαίχ. περὶ τοῦ σφαιροειδικοῦ λαφείου καὶ δένδρου γένεσιν (Ἐπιτομὴν Ἡμερησίῃ. ἔ. #, 137, σ. 257-278).

θεοτήτων τῶν Νυμφῶν, οὕτω δὲ ἔχομεν Νύμφας, Ὀρεστιάδας, Δρυά-
 δας, Ναπαίους κ.τ. Προυχώρησαν δὲ καὶ εἰς περαιοτέρω καὶ καὶ
 Μούσας αὐτὰς ἐγκατέστησαν ἐπὶ τῶν ὄρεων, ~~καὶ~~ αἱ Ἐλευσινίδες
 Παρνασσίδες καὶ Πιερίδες μούσαι ἐνδοιαστῶσαι ἐν ὄρεσι οἰοῦντι προ-
 σπαθῆσαι καὶ καταστήσασθαι διὰ τοῦ μέσου τρίτου ^{τοῦ} νέου μουσοτρό-
 πους θεμῆστας καὶ θαυμάσιον αὐτῶν δασῶν καὶ τῆς ἔξοχῆς, ἔθθα μετὰ
 τῶν περιπολωσοῦν μουσῶν ~~καὶ~~ ἀπελαμβάνον καὶ τῶν δώρων τῆς
 φύσεως ἐν θαφιλία πόσει. *Ἡ τῶν Νυμφῶν αὐτὰς ἔχοντο αὐτὰς τῶν Μουσῶν*
 ἀλλὰ μήπως ἢ σπουδαιοτέρως ^{ἰερὰ τελετῆ} τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς Δήμητρος καὶ
 Κόρης, ἕκ τῆς θράκης εἰσαχθεῖσα καὶ ἐγκαθιδρυθεῖσα ἐν τῇ ὀρετικῇ
 ὑπὸ τῶν Εὐμολιδῶν, ἔπειτα δὲ εἰς περιωπὴν ἀναχθεῖσα εἰς τὰ ἑλευσί-
 νια μυστήρια, δὲν εἶναι λοστρέια πρὸς τιμὴν τῆς γονιμότητος τῆς γῆς;
 καὶ αἱ δημοτελεῖς καὶ πομπῶδης ἱεροτελεστῆαι καὶ πονηγύρευ καθ'
 αὐτὴν ἱερὰ πομπὴ ἐξ Ἀθηνῶν πεδῆ διευθύνετο εἰς τὴν ἑλευσίνα, καθ' αὐτὴν
 θη καὶ καρποί, αἱ ἀσφαρχαὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς, ἐπλήρουν τὰ κένι-
 σφρα τῶν τελεστῶν καὶ ἐκόσμου τὰς κεφαλὰς τῶν ταμθένων. δὲν
 ἦτο πατηγυρισμὸς αὐτῶν τῶν γεωργῶν καὶ φυσηκόμων τῆς ὀρετικῆς;
 Ἰδτε ἀκριβῶς ἐδράττοντο τῆς εὐκαρπίου καὶ ἐπιδείξωσι, καὶ ἐν ἐκθέ-
 σει σημερινῇ, τὰς καρπούς τῶν κόπων αὐτῶν, τῶν αὐτῶν ἀσφαρχῶν ἀπὸ τῶν
 τῆς θεοῦ καὶ τῆς ἐπιστεγασίας καὶ τῆς ἐπισφράγιον πάντων, τού-
 των ἐπέθετεν αὐτὰς ὀρεοφάντης τῶν ἑλευσινίων προφαίνων τὸν
 ὄριμον σταχὺν εἰς κοινὴν θάλασσαν. Ποῦ ἐτιμήθη ἡ γονιμότης τῆς γῆς Συμ-
 πότερον μεγαλοπρεπέστερον; Ποῖον κράτος τῶν νῦν ἔχον πατηγυ-
 ρίδει διὰ τῶν ἱεροτελεστῶν καὶ πανδήμων ἑορτῶν τῶν ἐπιφάνων
 καὶ εὐκαρπίων τῆς γῆς; καὶ ἡ λατρεία τῆς Δήμητρος παρεσθίδουσα ἔμειν
 ὡς ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ μυστηριωδέστερα αὐτῶν ἐν Ἑλλάδι, ὅπερ ὀρεοφάντης
 καὶ πόσον ἑκαίρω ἐλήφθησαν ἐν ταῦθα ταῦτα μέτρα πρὸς προσπα-
 σίαν τῆς γεωργίας. Ἐλλ' ἐκ τούτου, ὅπερ ἀνάγκη εἰς πειρῶν τῶν ἀρχαί-
 ων ἐκτίμωσιν πρὸς τὰ φυτὰ, καὶ οἰοῦντι ἐδιδαν καὶ τὴν ἀρῆσιν
 λατρείαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅτι ἢ ἐν τοῖς πανελληνίοις ἀγῶσι οὐκ
 ποιοῦντι εἰς τοὺς ἀγῶνας ἀθλητῶν βραβύων ἐν τοῦ γυμνασίου βασιλείου
 αὐτοῦ ἢ ἡ τιμωρία καὶ οἰοῦντι, ὅτι ἦν προσπνίξω ἐπί πολλῆν χροῖαν
 καὶ ἐβουσίαζε καὶ πάντα τῆς ἑλληνικῆς φύσεως καὶ ἐνθηροποιεῖται

δημοσία πρὸς τοὺς ὁμοίους. Δὲν ἦτο λοιπὸν τὸ ἰδανικὸν ἢ ἀπόκτησι χρυ-
 σίου ἢ ἀργυρίου, μήτε θέσμων καὶ ἐξισωμάτων, ἀλλ' ἡ σθένεατος δόξα,
 καὶ τῆς δόξης ταύτης ὡς ἐπίσημον σύμβολον ἦν κλάδος δάφνης, κοί-
 νου, ἢ πιτύου ἢ σελίνου. τὰ δῶρα τῆς ^{ἀρχαίας} φύσεως, τῆς μητρὸς γῆς, τῆς ζωο-
 γούσης τὰ πάντα, καὶ οἱ νικηταὶ στεφανούμενοι διὰ κλάδων τοιούτων
 καὶ ραυόμενοι θυ' ἀνθέων, περιήγοντο ἐν θριάμβῳ καὶ ἐπ' ἤρχοντο εἰς
 τὴν πόλιν αὐτῶν συνοδούμενοι δι' ἐπιτυκίων πινδαρικών ᾠδῶν. -
 ὅποια αἰσθήματα διεγύρονται ἐπὶ τῇ θείᾳ ταύτῃ; ὅποιος θαυμασμός
 καὶ λατρεία πρὸς τὴν θαύλουσαν φύσιν, συμβολίζουσαν τὴν ἀε-
 μάζουσαν ρώμην τῶν ὀλυμπιονικῶν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον χαί-
 ρην τῆς νεότητος! τὴν δὲν θαυμάζει καὶ δὲν καταγογγύεται καὶ
 δὴν ἐμφανίζεται ἀναγινώσκων τὰ ἐπινίκια τοῦ Πινδαροῦ ὄσμοστα,
 τὰ ὅποια οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρά ὕμνων θεοσέσιας καὶ μελίφθογγοι
 πρὸς τὴν ἀειθαλῆ βλάστησιν, πρὸς τὴν ἀκμασίαν τῆς νεότητος
 ρώμην, πρὸς τὰ δῶρα τῆς φύσεως ἐν γένει τελειοποιούμενα καὶ
 ἐξιδανικευόμενα διὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιμελείας καὶ δραστηρι-
 οῦτας;

Πόσον σοφὸς θεσμός οὗτος τῶν ἀγωνοθετῶν, ἵνα διὰ κλάδων δένδρων καὶ
 φυτῶν βραβεύηται ἡ ἀνδρεία, διότι μετὰ τῆς νίκης συνέδουσαν τὴν νε-
 ότητα πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῶν φυτῶν καὶ τῆς φύσεως ἐν γένει. ἄλλη δέ
 συναρρηγὴ εἰς τῶν δένδρων τούτων ἐκθρόμουν τὰ μέρη ἐνθα ἔτελοῦν-
 τω οἱ ἀγῶνες, καὶ ἐκεῖ ὠρχιάσθην ἀκριβῶς ἢ ὑλομανοῦσαι βλάστησις,
 ἢ ἐν μέσῳ ἄς ἐν τῷ θυσιασστηρίῳ τοῦ πλάστου ἔτελοῦντο οἱ ἀγῶνες
 καὶ ἀπαίτησιν καὶ εὐωχίαι τῶν ἀγωνιζομένων καὶ θαυμένων.
 Ἄλλοι πλὴν τῶν θεσμῶν τούτων, οὔτινες περιτρέψαντες ἀποδεικνύουσι
 τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀρχαίας πολιτείας πρὸς προστασίαν καὶ ἀνάπτυ-
 ξιν τῶν δασῶν καὶ τῆς βλαστήσεως ἐν γένει, ἔχομεν καὶ τὰ παντέρ-
 χαινα θρησκευτικὰ νόμιμα, δι' ἃν ἐμφανίζεται καὶ ἡ τῶν ἱερῶν ἐκ
 παραλήλου μέριμνα ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ ταύτῳ κεφαλαίῳ. Πλὴν
 τῆς ^{ἐχομένης ἐν τῇ θεοσέσει τῶν δένδρων} Διονυσιακῆς λατρείας καὶ τῶν τελετῶν πρὸς τιμὴν τῆς Δήμη-
 τρας, καὶ ὅπως ἡ ἀριτελες ἀνεκπερύχθη ἱερὸν τοῦ Διονύσου γυτῶν,
 καὶ ἡ ἐλαία τῆς Ἀθηνῶν, ἔχομεν καὶ ἄλλα φυτὰ ἀφιερωμένα εἰς
 ἄλλας θεότητες, καὶ ἵνα εἰς τὰ παγκοσμίως γνωστὰ περιορισθῶμεν,

ἔχομεν καὶ τὴν Δάφνην, ἣτις ἐθεωρεῖτο ἱερά τῷ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ δὲ τοῖς ἀμφικλαφεῦς αὐτῆς κλάδους καθημένη ἢ πυθία ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τρίποδος, καὶ ἀναμασώσασα τὰ εὐώδη ταύτης φύλλα ἐδήγηλλε ἐν γριφώδεσι λέξεσι τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ.

Πανταχοῦ ἔνθα ὑπῆρχον ἱερά τῷ Ἀπόλλωνος εἰκὲ καὶ ἡ δάφνη δοσφιλαδῶς ἐφύετο καὶ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλασθείας καὶ ἐπιμελείας ἐκαλλιεργεῖτο καὶ διὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου συμβόλου οἱ χρησιμοῦδοί ἐν τοῦ μαντείου ἐνθημικῶντο πρὸς τοὺς ἀθλητάς καὶ ἔροστας τῆς ἀνδρείας καὶ νίκης, οἷτινες ἐπίσης ὑπερηφάνως ἐπέσειον τοὺς κλάδους τῆς δάφνης ἐν τοῖς θριαμβοῦ αὐτῶν. ὅτι βλέπομεν περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν σχέσει πρὸς τὴν δάφνην, ὅτι αὐτὸ παρατηροῦμεν καὶ ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ καὶ σεβασμιώτατῳ μαντεῖον τῆς ἀρχαιοτάτης ἐν Δωδώνῃ, ἐν σχέσει πρὸς τὴν δρυῖν. Ἡ δρυς εἶναι τὸ σπουδαιότερον ἐκ τῶν ἔρεσι τῆς Ἡπείρου δαύδρου, ἢ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Δωδώνης, ἐκεῖ ἔνθα κατέκησαν οἱ πρῶτοι Ἕλληνες, οἱ Σελλοί (= Ἕλλοι).

Ἐάν δὲ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἦσαν βαλωναφάχοι ἔτι δὲ καὶ μετὰ ^{πάντα ἐπὶ} τῶν ἱστορικῶν χρόνων οἱ ἀκαρνεῖνες, τότε εὐκόλως θὰ ἐννοήσωμεν τὸν λόγον δι' οὗ ἡ χώρα ἄνομαζετο Δρυοπίς καὶ Δρυϊνούπολις μέχρι σήμερον: ἡ δὲ λέξις δρυς ἐν τῇ πελασγικῇ ἐσημαίνει πᾶν δένδρον (ἐκ τοῦ σπουδαιωτέρου) εἴτα δὲ ἐν συνθέσει μόνον διασωθεῖσα πχ δρυπεταῖς λέγονται αἱ ἐλεαῖαι αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πίπτουσαι, ὅταν ὠριμάσῃσι, καὶ δρυφρακτα τὰ ξύλινα περιφράγματα καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἀλβανικῇ τὸ ξύλον (ὡς καὶ τὸ δόρυ): ἡ δὲ δρυς νῦν λέγεται δένδρον (ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν) ἐν τῷ ἴδιον καὶ αἱ λέξεις Δρυοπίες, Δρυάδες κττ. σημαίνουσιν ἀπλῶς τοὺς θρενκοῦς. Πρὸς τὸ μαντεῖον λοιπὸν τῆς Δωδώνης ἀνυψῶτο γηραιὰ δρυς, ὑπὸ τοῖς δασουσκίαις δὲ αὐτῆς κλάδους ἐνδιητῶντο οἱ χρομαῖαι αὐτῶν καὶ ἀνιπτόποδες ἱερεῖς, οἱ Σελλοί καὶ αἱ γραιαὶ ἢ πελαιάδες μὲν ἐλέγοντο ἐν τῇ Πηλοσγικῇ γλώσσῃ, αἷτινες ἐκ τοῦ θραυτικῶν φύλλων καὶ τοῦ ἤχου τῶν συγκρουομένων λεβήτων προημαίνοντων τὸ μέλλον. -

Οἱ ἱερεῖς ἐν τῇ ἀπομεμακρυσμένη ἀρχαϊότητι ἦσαν οἱ προστάται τῶν δασῶν καὶ τῆς γωργίας, οἱ φιλόκαλοι ἤχοισαί τῶν ἰνθῶν καὶ οἱ ἐροφάνται πανταῖς τοῦ ἐν τῇ φύσει ἠρρίου, ὅθεν προσκέρροντες τὰς θυσίας, ἢ χρησιμοῦδοι τῶν ἐξ ἡρώων ἐστειμένον διὰ φύλλων δένδρων τε καὶ ἰνθῶν, κρατοῦντες ἄμα καὶ κλάδους

ἐν τῇ χειρὶ, ὡς παρίσταται ὁ Χρῆστος ἐν τῇ ἰλιόσῃ, καὶ ὁ μόνον αὐτοὶ ἀλλὰ
 καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ ναὸς ἐν ταῖς ἱεροπραξίαις ἐκκοσμοῦντο δι' αὐθύνων, καὶ
 αὐτὰ ἔτι τὰ θύματα προσεχόμενα ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου. - Μήτι δὲ
 προῆλθον ἐκ τῆς διακοσμήσεως τῶν ναῶν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐνθέματα καὶ
 οἱ ῥόδοι καὶ τὰ τοιαῦτα κοσμήματα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. τὸ δὲ
 κυριώτερον αὐτοὶ ἀνεκέρυξαν ἱερὰ καὶ περὶ τῶν ναῶν Τεμένη,
 καὶ ἐφύλλατον ταῦτα μετὰ τὴν ἐπιμελείαν καὶ δευσιδα-
 μονίαν, ὥστε ἀγνωστῶν ἐξ αἰτίας τῆς καταστροφῆς τοῦ ἄλσεως
 τῶν Δελφῶν ἐκέρυξαν ~~αὐτοὶ~~ τὸν ἱερὸν πόλεμον. Πρὸς τούτους ἐν
 ἀρχῇ ὡς θυσίαν προσεφέροντο αὐτοὶ οἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν
 τῆς γῆς. ὡς καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐπικρατεῖ ἐν τῇ καθ' ἡμέραν
 ἑκκλησίᾳ ἐπὶ τῶν μόνων καρπῶν πρᾶγμα, ὅπερ ἀποδεικνύει
 τὸ ἄκρον ἄνωγον τῆς περὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν
 καρπῶν αὐτῆς περιπαθῆ μερίμων τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων τῆς
 ἀρχαιότητος. Ἡ εὐχὴ θεοῦ ὑπὸ τοῦ ἱερατείου θεοπισθεί καὶ ἔπειτα
 ὑπὸ τῆς πολιτικῆς νομιμοποιθεῖς εἶναι αἱ ἐν Ἀθήναις μεγάλοι δη-
 μοτελεῖς ἑορταὶ καὶ μικραὶ καὶ μεγάλα ἢ κατ' ἀρχαίως Διονύσια
 πρὸς τιμὴν μὲν κυρίως τοῦ θεοῦ τῆς ἀμπέλου ἀγόμενοι, ἀλλὰ
 κατ' ἐπέκτασιν δύνανται ^{να ὀνομασθῶσι} ἑορταὶ εὐροτικαὶ ἐν αἷς ὀφιέοι καὶ
 φιλοποιήμον Ἀθηναίων καὶ ἐπ' αἰεὶ πλέον καὶ ἐλευθέρως ἐφορ-
 ζεν ἐν τῶν ναῶν οὕτως ἐπὶ τῆς ἀργιαζούσης βλαστητικῆς. τὰ πολὺν-
 να τῆς ἀμπέλου φύλλα μετὰ ^{τοῦ} στίλβοντος κισσοῦ ἱεροῦ, ἐπίσης φυτῶ
 τοῦ βοάκχου, ἐσκαρπίζοντο ἀφθόνως ὑπὸ τοῦ ἀνθοσπέρτου ἑδέ-
 φου καὶ περιεκόσμων τὰ κεφάλαια τῶν πατηγυρίζοντων ἀνθρω-
 πων, τὰ δὲ ἄρματα ἀνθημύλλοντο διὰ τοῦ πρασίνου κόσμου πρὸς
 τὴν χλοάσουσαν καὶ ὑλομανοδοσαν φύσιν, τὸ πᾶν ἐπρασίνηδε
 καὶ ἦνθε. ὁ οἶνος ἔρρε ἀφθόνως καὶ οἱ φιλοσκώμμωνες Ἀθη-
 ναῖοι ἐφύλλον ἀφιδυθὲς τῶν κύμια καὶ σκώμματα, ἔπερ ἦσαν
 τὰ πρωτόλεια τῆς σατυρικῆς καὶ κωμικῆς ποιήσεως, καὶ ἦ-
 δον ἀνθουσιῶντες καὶ διθυράμβους πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τῆς
 ἀμπέλου. Ὅποιον χαραὶ, ὅποια ἐλευθερία, ὅποια ἀπεριόριστος φαντασία
 ἐν ταῖς τελευμέναις ἐν τῷ βασπιτοσπρίω τοῦ βοάκχου, ὅπερ ἔτι ὅπως
 οἱ μωτερόμενοι ἐν Τροφονίῳ, προῖπαν τὸ ὕδωρ τῆς λήθης, καὶ
 οὕτω διὰ τοῦ καρποῦ τῆς ἀμπέλου, ἐλησμένον πρὸς σιμὴν καὶ
 πικρίαν τοῦ βίου, καὶ οἶνον ἐν ἐκστάσει γεγόμενος, ἀνῆρχοντο εἰς

πνευματικά σφαίρα, καὶ ἐνοῦμενοι μετὰ τῶν ῥῆσι θεῶν τῶν θεῶν,
 ἐβλεπον μόνον τὴν χερσὶν καὶ τὸ ὄρατον ἐν τῇ φύσει καὶ προσεπάθον
 ἀπληστον καὶ ἀπολαύσασθαι τῶν τελετῶν ἀγαθῶν αὐτῆς, αἴσθημα δὲ
 κυριαρχεῖ ἐν παντί ^{ῥῆσι} ἕως τὴν περίδοξον περίοδον τῶν κλαστικῶν
 χρόνων. Ὁ θαυμασμός οὕτως τῆς φύσεως ἐδημιούργησε τὰ μεγαλοπ
 γήματα τῶν ἀρχαίων, ἢ ἢ πρώτη βαθμὴς εἶναι ἢ ποιήσας, ἢ ἢ ἔχε
 καὶ πρώτας ἀφορμὰς, ἢ ἢ ὡς ἔπος εἴτε ὡς δράμα ἐν τῶν ἐρημῶν
 Διοσκουρίων ἔργων καὶ παιγνίων. Ἀλλὰ πλὴν ^{ἐξ ὧν ὑπῆρ}
 χε παρὰ τοῖς ἠθύναις καὶ ἰσορροπίας τῶν ἀνθρώπων, ^{καὶ ἰσορροπία} καὶ ἰσορροπίας
 ἀνθεοσύρια, παρόμοιον τι πρὸς τὴν παρ' ἡμῶν πρώτην τοῦ Μαιεύ.
 οὕτω ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὸ πᾶν συνεδέετο πρὸς τὴν φύσιν καὶ ὁ ἄνθρωπος
 αὐτὸς ἀπεροφάτο οὕτως εἶπεν ὑπὸ τοῦ κολλοῦς τῆς φύσεως. πᾶν ὅτι
 ὑψηλόν, ὅτι ἔξοχον εἶτε τῇ τέχνῃ καὶ τῇ ποιήσει προήρχετο ἐκ τῆς
 φύσεως, ἢ φύσις ἦτο θεσσαυρός ἀνεξοάντητος. οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν λεί
 τραί, καὶ ἔξοχῆ φυσιολόγοι. ὅταν ἔρριψεν τὸ πρῶτον ἔτασεν
 καὶ πρὸς τὴν φύσιν βλέμμα, ἐθαύμασαν καὶ κατεργαστέθησαν
 ἐν τοῦ κολλοῦς καὶ τῆς ἁρμονίας τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ
 ἐν τῇ ἐξοχῇ αὐτῶν θαυμασμῶ ἔθεοποιήθησαν τὴν φύσιν.
 ὁ οὐρανός, ἢ γῆ, ὁ ἥλιος ἢ θάλασσα, οἱ ποταμοί, ὁ αἶθρ, τὰ νέφη,
 αἱ βροταὶ καὶ ἀστραπαί, τὰ πάντα ἀνήχθησαν ἐξ περιωπῆ θεύ
 τικῆς. ὅταν δὲ διὰ τοῦ βλέμματος αὐτῶν προσγεωθῆναι μικρὰ
 περιεργασθησαν καλλιτερον τὴν γῆν, ὅταν ἐξελεύσασθαι ἐκ τῆς
 ἀγρίας κατωστάσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀνέπτυξαν τὴν γαργήν καὶ
 ἀπῆλυσαν πλουσίως τῶν δόξων τῆς φύσεως ἔθεοποίησαν καὶ
 τῶντα. Ἐπειδὴ σκοπέτο ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεκαθεν ἀπῆρ
 ἢ προσοικέτωσι πρὸς τὸν θεόν καὶ ἢ μετὰ αὐτῶν ἔκωσι ἐπιδω
 κων καὶ ἐκείνοι τὸ κοινόν θεοπαύσασθαι καὶ καλλιερσησθαι
 μετὰ σαρξὶ τῆν γῆν, ἢ μετὰ μετὰ μετὰ μετὰ ἀφῆσθαι αὐτῶν κατ
 πῶν αὐτῶν ἐνωθῶσι μετὰ τὸν θεόν, καὶ κατὰ τὸν θεόν βλαβερῶν
 ἔνοιαν εἶχον αἰδιονυσιακαὶ ἔρται, ἀλλ' ἢ ἀγάπη πρὸς τὴν φύσιν
 ἢ κατανήσασα μέχρι λατρείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔχει καὶ ἐσῆμ
 ππουδαίοντα καὶ σηματοῦσθαι βίαν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πικρὰ δοκ
 μασία, ὡς ἄρθω ἀνήμασε τῆς κείνου, ὡς ἀθήνη εἶναι ἢ κατὰ τὸν
 κλαυθμῶν, ὅταν ὁ ἄνθρωπος κλαυθῆ ἢ τῆς τῶν αἰσθητῶν ἀσῆμ

τὸ κοιῶνας, καὶ σχεφθῆ, ὅτι τὰ ὅσα ὑπέφερε καὶ τὰτα εἶναι
 ὁ ἀρραβὼν τῶν ὄσων μέλλει νὰ ὑποφέρῃ. (διότι ἡ νεότης παρέρχεται,
 τὸ δὲ γῆρας οὐκ ἔρχεται μόνον), τότε πείθεται, ὅτι κέρισκεται εἰς
 τὸν ἐξορία, ὅτι ὄντως εἶναι ὁ ἴσχυρ' ἢ θνητὸς, κλειῶ δὲ τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς βλέπει πάντα τὰ περὶ μούρα καὶ σκοτεινὰ. αὕτη εἶναι
 ὄντως κατὰ τὸ φαινόμενον ἡ σκληρὰ πραγματικότης καὶ ἐν
 αὐτῇ τῇ σφαιρῇ θεωρεῖται καὶ ἐξετάζεται σήμερον ὁ κόσμος,
 αὕτη ἡ ἰδέα κυριαρχεῖ δυστυχῶς σήμερον καὶ μάλιστα μεταξὺ
 τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. καὶ εἶναι ἐπίσημον ἀξίωμα τῆς ἕλισσι-
 κῆς θεωρίας περὶ τοῦ κόσμου. Ὁ ἕλισσιος οὐδὲν καλὸν καὶ ἀξίερα-
 στον εὐρίσκει ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδὲν συνδέει τὸν ἕλισσιον πρὸς τὴν
 φύσιν· αὐτὸς ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς μηχανῆς ^{ἢ ἐπιπέδου} ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ
 ἐκ τῶν στοιχείων ἐξ ἧν συγκοινοῦνται πάντα τὰ φυσικὰ ἐν τῷ κόσμῳ
 ὄντα, νομίζει ὅτι τίποτε δὲν συνδέει αὐτὸν πρὸς τὰ ὄμματα καὶ
 ἔπειτα διαρκῶς νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ
 ὁμοίῳ αὐτὸν πελάσει, αὐτὸς ὡς ὑπὸ φυτοκέντρον τινὸς δυνάμεως ^{ἢ παρουσίας} θεί-
 νος ^{θέλει} νὰ ἀπομακρυνθῆται ἐκ τῆς φύσεως, ὡς εἰς τρόπον τινὰ αὐτὸς
 ἔφερε ἀντίθετον πρὸς τὸν ἄλλου κόσμον ἢ ηλεκτρισμὸν καὶ διαρκῶς
 ἀπαθῆται ὑπ' αὐτοῦ μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸν ἐκμηδενισμόν
 διὰ τῆς αὐτοχειρίας· ἐπεὶ διαρκῶς ὁδηγῆ ἢ σκέψῃ καὶ ἡ ἀπασι-
 οδοξία, ἔλενος τοῦ ἕλισσιου ἀπότοκα. εἰς τὴν μετέωρον ἀντι-
 προσώπων τοῦ νεωτέρου ἕλισσιου, ὁ πολὺς Γερμανὸς Νίτσε, θέλων
 οἰοῦναι νὰ προβάλλῃ τὴν τοιαύτην ἀνωκαταστροφὴν τοῦ αὐτοῦ
 καὶ τὴν τελείαν τοῦ ἕλισσιου χρεωκοπίαν, προτείνει ὡς σωσίβιον
 τὴν "Διονυσιακὴν αὐταπάτην" ὡς ὀνομάζει αὐτήν, ἥτοι ἀντι-
 λέγει, καὶ βλέπωμεν μόνον τὸ κακὸν καὶ τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῷ κό-
 σμῳ, ἄπερ εἶναι ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ πραγματικότης, αἱ αὐτοπα-
 τῶμεθα, ἥτοι περιφερόμενοι εἰς ἕκστασιν ὡς θεωρήσωμεν ἑαυ-
 τοὺς ὡς τμήμα τοῦ κόσμου τούτου, ὅστις εἶναι ἡ ἀδιακοπὴ πα-
 λήροια τῶν φαινόμενων καὶ ἥτοι τῆς ἀένοντας θελήσεως, καὶ αἱ
 εἶπωμεν εἰς τὴν ζωὴν "σὲ θέλω, διότι εἶσαι ἡ αἰωνία ζωὴ", καὶ
 τότε αἰσθανόμεθα ἑαυτοὺς ὅτι ἐπικοινωνοῦμεν μεθ' ὅλης τῆς
 φύσεως· ἀλλὰ διατὶ νὰ αὐτοπατῶμεθα καὶ νὰ μὴ θεωρῶμεν
 τὴν φύσιν ὡς τὴν ἀνεξάντικτον πηγὴν πάσης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας
 ὅπως ἐδέχθησαν αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι, ἢ ἐχίφρονον αὐτὴν, ἢ ἥττον καὶ ἐκδιαιρέθη-
 σι πάντως ἐν αὐτῇ, ἢ καὶ ἐμεινωσάντων ἐξ αὐτῆς. Ὁ πόθος ἕλθῃν ὄντως ἐν ἡ-
 σάκωσιν εὐτυχεστέρον ἐστέον, ὅτι ν' ἐξέρχῃται ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ὅτι δὲν ἐκφυγῇ ἀπὸ τῆς

ὅπως ἀκριβῶς οἱ ἀρχαῖοι, παρ' αὐτῶν ἔπει καὶ ὁ ἀλλόφρων οὗτος φιλόσοφος
 τὸ φάρμακον τῆς θεραπείας; οὐδέποτε οἱ ἀρχαῖοι ἄφρονον ἑαυτοὺς
 νὰ τριπαρασύρῳνται ὑπὸ ἀποισιοδοξίας, οὐδέποτε ἔκλινον τὴν κε-
 φαλήν ἐκ βαρυθυμίας, οὐδέποτε ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἀπειπι-
 σίας· διότι ἠγάπων καὶ ἐλάτρευον τὴν φύσιν, τὸ πλεῖστον διήγον ἐν
 ὑπαίθρῳ εἴτε ἐβουλεύοντο, εἴτε ἐθεῶντο ἐν τοῖς θεάτροις, εἴτε ἐδίδα-
 σκοντο ἐν ταῖς ἀκαδημίαις, ταῦτα διεῖπτον ὑπὸ τὸν ἔκπλαστον οὐρα-
 νὸν προσπνεύμενοι ὑπὸ τῆς ζεφύρου αἴθρας, καὶ ἀναδυσσογούμενοι
 ὑπὸ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων, ἐν ταῖς οἰκίαις ἐλάχιστοι διετριβούσης ἐν
 ἡμεῖς· ~~περὶ~~ τῆς περιπατικῆς σχολῆς κ.τ.τ. ἐθεώμασθα τὰ πολιοῦχι-
 λα καὶ πολυχρῶμα αἶθη μεθυσκόμενοι ὑπὸ τῆς εὐωδίας αὐτῶν, ἔ-
 στρέφοντες τὰ βλέφατά περαιτέρω εἰς πρὸ αὐτῶν, τὸν μάρμα-
 ρουσαν θάλασσαν, καὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αἴθ και κορωνίδα
 τῆς φύσεως τὸν γλυκὺν κωανόχρουν τῆς ἐλλάδος αἴρανον, καὶ
 ἐνδ' ὅ τὰ πάντα ζωογονοὺν καὶ χρυσίδων ἠλιακῶν μετελομπάδων τῶν
 μεγαλοπρεπῆ καὶ πανηγυρίζουσιν ὄψιν εἰς τὸ σύμπαν, οἵπερ ὡτοὶ
~~ἐκ~~ καὶ αἰθέρας ποιηταὶ ἀνέπαρμπον τοὺς μελιφθόγγους αὐτῶν
 τόνους πρὸς ἰσοδοξίαν τοῦ πλάστου, αὐτοὶ δὲ ἐνθουσιῶντες ἐκ
 πάντων τούτων καὶ ἐξιστάμενοι ἦσαν τὸ θεῖον αὐτῶν μετὰ
 αἰθ' ἀπὸ τῆς ζεφύρου αἴθρας καὶ τῆς μουσικῆς τῶν πιπνῶν με-
 λωδίας, καὶ τότε τὸ πᾶν αἰπετέλει μίαν ἠμερικανὴν καὶ ἑκοστ-
 αικὴν συναλίαν καὶ ἄνα ὕμνον θεοπέσιον ἀνερχόμενον εἰς
 τὴν θεότητα!

Ἡ αὐτὸς ὁ Πλάτων, ὅστις ἀφ' ὅτου ἡμεῖς ἐπιπέσομε τὰς χάριτας σφραγίσαντες τὴν φιλοσο-
 φίαν ἢ το ψυχρὸς ὡς ὁσος τὴν φύσιν, ἀποδοσιὰ εἶται ἡμεῖς αὐτῶν τῶν οὐρανῶν ἐκ τῆς φύσεως
 ἀδυναθείας ἀποδοξίαι· ἢ ἡ σὺν ἡμῶν καὶ ἡ καταστροφή ἀναφανέ· ἢ ἡ τὴν ἀπο-
 τανος αὐτῶν μετὰ ἀμφιφάτης τε καὶ ὑψηλῆς, τοῦ τε ἀγνοῦν τὸ ὕψος καὶ τὸ οὐρανῶν αὐτῶν
 παλόν καὶ εἰς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἀνδρῶν, ὡς ἂν ἐδιδασκίοντο καταδέχεται τοῖς ὡσὸν ἡμεῖς
 πηγὴ χάριτος ἰσότητος ἀπὸ τῆς πλειότατος ῥεῖ μάλα ψυχρῶ ὑδατος, ὡς καὶ τὰ ἀεὶ ἐπι-
 μύρασθαι· Πημεφῶν τε καὶ ἀκλῆνον ἔργον ἀπὸ τῶν οὐρανῶν καὶ ἀμελεῖται ἔσονται καὶ
 εἰ δ' ἂν βούλει τὸ εὐπνοῦν καὶ τὸ ὡσὸν ἢ ἀγαθόν τε καὶ οὐρανῶν καὶ ἀδυναθείας καὶ
 λιγυρὸν ὑποπέσει τῶν τετιγμένων χερῶν, πάντα δὲ πορνεύσονται τὸ ἐκ ὡσὸν, ἢ εἴτι
 ἡμεῖς ὡσὸν αὐτῶν ἰσότητος ἢ ἀποδοξίαι καὶ ἀκλῆνον τε καὶ ἀμελεῖται ἔσονται καὶ
 Ἐν δὲ τῷ μίθῳ καὶ ἑκοστῶν τούτων ὄντως ἀνθρώπων ἀναζητησι-
 νῆ ἑαυτῶν καὶ τὰς πικρίας τοῦ θείου καὶ μεθυσκόμενοι εἰς ἄλλαν
 καταδοξίαν, ἢ τῶν μεθυσκόμενοι τὸν ἔραστον καὶ τὴν ζωὴν ποθητῆν
 Τίς δὲν συνεκινήθη εἰς τὴν εὐθερμῶν πρὸς τὴν φύσιν ἐπιπέ-
 σων τῆς ἀναγνώσεως, ἢ τῶν ὅταν εἰς πάντων ἀπηναικίῃ, ἐστὶν ὡσὸν

Αιδ. πολ. 68ο χορός ἐξομνίῃ ἰούδ' ἰν φύσιν:

ἐὐλάσσοι, ξένοι, τὰσδε χίρῳ
ἴκου τὰ κρῶσιςα χαλκὸν ἔκαστα
τὰς ἀρχαῖα καὶ μὲν ἔνθ'
ἀλγῖα βινύρεται
βαμίζουσι μάλιστα ἰσχυρῶν
χίρῳαῖς νηὶ βῆσσαι,
τὸν οὐν ἡπὶ τέρπουσι μεσσὴν
ἢ τὰν ἄβατον θηοῦ
φύλλοσθαι βινύρεται ἀνάλειπν
ἀντιπρὸς τὸ πόντιον
γυμνῶν ἔνθ' ἄβασις
ἀεὶ Διόνυσοσ, ἐμβασις
θεοῦ ἀμφιπολιῶν τιθῆναι.
θαλλεὶ δ' οὐρῆσισ ὑπ' ἄχνας
ὁ καλλιθεῖρος καὶ ἡμερῶν
νύκτισσι, βινύρεται θεοῦ
ἀρχαῖοσ σπεραμεῖσ ὅτε
χρῶσσι, χίρ' ἀνάλειπν ὄσθ' ἄουσι
ἀρῆσιν βινύρεται
κρῶσισ καὶ μὲν ἔνθ' ἡμερῶν,
ἀλλ' αἰὲν ἔνθ' ἡμερῶν.

σπῆραισ τὴν ἡμερῶν
σπῆραισ χῶσσισ ὄσθ' Μουσῶν
χοροὶ νηὶ ἀντιπρὸς τὸν οὐν
χρῶσισ ἀρῆσιν,

ὄσθ' ἰν ἰσχυρῶν τοῦ θίου σπῆραισ ὄσθ'
χῶσισ ἔκαστα, ὄσθ' ἀντιπρὸς τὸν οὐν
ὁ χορὸσ, ἰσχυρῶν ἀντιπρὸς τὸν οὐν
φύσιν ἀντιπρὸς τὸν οὐν ἰσχυρῶν
ἔνθ' ἄβασις

νύκτισσι ἀντιπρὸς τὸν οὐν, καὶ μὲν ἔνθ' ἡμερῶν
ἢ σπῆραισ ἡμερῶν ὄσθ' ἡμερῶν
κρῶσισ ὄσθ' ἡμερῶν ὄσθ' ἡμερῶν
πολυσπῆραισ ἡμερῶν
ἄβασις ἡμερῶν
ἔνθ' ἡμερῶν ἡμερῶν
εἰσπῆραισ ἡμερῶν...

ἢ ὄσθ' ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν
ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν
ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν
ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν
ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν

Περαινωτεσ ἐπισημασθῆναι τὴν διασπῆραισ τῆσ περιόδου τῆσ ἀρχαιοστέτεσ, παρε
τηροῦμεν τὴσ τῆσ ἀρχαιοστέτεσ, ὄσθ' καὶ τὴσ τῆσ ἀρχαιοστέτεσ ἀρχαιοστέτεσ ἀρχαιοστέτεσ
καὶ τὴσ τῆσ ἀρχαιοστέτεσ, ἔγραψαμ περὶ αὐτῶν, ὄσθ' καὶ ἀνθρώπουσ να μετα
μορφῶσσιν εἰσ φύσιν, ἔνθ' αὐτῶν περὶ βῶσσισ καὶ γεωργίαι ἔνθ'
τῶν τῆσ ἡμερῶν ἀλλο μετὶ σήμεροσ γενῶσσισ ἀρχαιοστέτεσ.
Καὶ ἀρχαιοστέτεσ οὐκ ὀλίγα τὰ γραφῆσται προκειμένου τῶν
ρου, μάλιστα περὶ αἰχίρῳα, ἔνθ' αὐτῶν ἡμερῶν ὄσθ' ἡμερῶν
ἡμερῶν. ὄσθ' ὅτι οἱ ἀρχαιοστέτεσ ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν
τῆσ φύσιν ἀρχαιοστέτεσ ἀρχαιοστέτεσ ὄσθ' ἡμερῶν
μορφῶσσι καὶ ἔνθ' ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν
τῆσ φύσιν ἀρχαιοστέτεσ ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν ἡμερῶν
ἀρχαιοστέτεσ μάλιστα τῆσ ἡμερῶν καὶ ἡμερῶν ἡμερῶν
τῆσ φύσιν ἀρχαιοστέτεσ.

Πολλοί ἴσως διασπορήσωσι διὰ τὸ καθενὶδεῖσθαι ἐν τῇ
ιστορίᾳ τῆς ἰατρικῆς κεφαλαίον πρὸς φύσιν καὶ τὴν δύναμιν
τῆς φύσεως, ἀλλ' οὗτοι δὲ ἐνοήσωσιν ἄριστον, ἵνα χάρισθαι ἴπ-
οῦν, ὅτι ἡ ἰατρικὴ εἶναι ἐπιστήμη ἐμπεριεχὴ καὶ τὴν ἕξιν καὶ
τὰ μίση αὐτῆς χάριθαι ἄριστον ἐν τῷ φυσικοῦ βασιλείῳ.

Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ Α' τόμου τῆς Ἱστορικῆς Βιβλιογραφίας
ἡ λέξις "φυσιολογία", ἑρμηνεύεται τὸν τίμον λόγον τῆς ἀ-
σπορίας ἐν τῷ Σ κεφαλαίῳ: "Πῶς συνδέονται τὰ φύσις πρὸς
τὰς ἐπιστήμας καὶ ἐν γενεῇ τῶν ἀνθρώπων βίον - φύσις καὶ ζωὴ καὶ ἡ
ἐν τῷ βίῳ ἰατρικὴ - Αἰσθησις καὶ ψυχὴ καὶ φύσις - Ἡ κατὰ
αὐτῶν δένδρον" σ. 8. Ἡμεῖς δεόμεθα τὰ ἐπιστημώμεθα, ὅτι παρεβό-
λοισαν ὡς ἀπὸ ἀποσπασθείσης τὰ διατυφώσαντες τὴν ἀσπασσι-
τικὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς ἰατρικῆς, καὶ ἐν τῇ ἀπορροῇ ἰστορ-
γραφία εἰς ἕκαστον ἀποσπασμένοι τὰ ἀπορροισασθῆναι τῆς γεν-
σῆς καὶ ἐξελίξον αὐτῆς. Τὸν βίον οὖν ἐχόντων ἀρχόμεθα ἀπὸ
τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν οἰατρῶν ἦσαν ἅμα καὶ φαρμακοποιοί
καὶ συμβαίνει ἐν καὶ σήμερον ἐν ταῖς ἀρχαῖς. Οὗτοι οἱ ἀρχαῖοι
τοὶ ἑλληνικοὶ φιλόσοφοι ἦσαν φυσικοὶ ἢ οἱ ἐρευνηταὶ τῆς φύσεως
καὶ φαινόμενον, οἷον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἰατροὶ ἦσαν καὶ βοτανικοὶ
καὶ ἡ βοτανικὴ ἦν ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς μέχρι τοῦ πατρὸς
τῆς φαρμακολογίας, Διοσκουρίδου, ὅς τις τῶν πρώτων ἰατρῶν,
ἀσπαστικὸς φαρμακῶν, καὶ χάριθαι ἰατρικῆς τῆς φύσεως
καὶ ἐπιστήμης ἐγραφε τὸ "Περὶ ἕλης ἰατρικῆς" ἀφ' ἑστέου οὗτος
στον βιβλίον. Ἐνταῦθα ἐξέταται τὸ φύσις καὶ βοτάνη, καὶ
τροφὴν καὶ ἡ φάρμακον. Μετὰ ταῦτα δυστυχῶς ἐκχωρήθη-
σαν ταῦτα καὶ σήμερον ὁ ἰατρός ^{φάρμακον} φάρμακα μόνον ἀπερ-
χόμεθα ἐν τῷ φαρμακίῳ καὶ οὐδὲν πλεονί.
Πῶς ἐμπεριεχεται ἐν τῇ φύσει, ὁ ἰατρός εἰσάγει ἐν ἀρχῇ καὶ ἡ
οὐκ ἔστιν ἐπιπλέον οὐκ ἐπιπλέον ἢ ἡ ἀσπαστικὴ ἐνοία τῆς φύσεως
τῆς φύσεως, ὁ ἰατρός οὐκ ἔστιν φυσικός καὶ καὶ ἐπιστήμης
φιλόσοφος ἢ ἰατροσόφος, ἀλλ' ἐπιπλέον ἀπὸ τῆς φυσικῆς
καὶ τῆς φαρμακῆς τὸ "ἰατροσοφία". Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι οὐ

Ἐλ. Εὐλογίου Κραπίου (λαυριώτης): "Διοσκουρίδου μελέται καὶ ὁ λαυριώτης
τοῦ πύθου. Μετὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ κριτικὴν" ἀθήναι 1935 ἠ. ἀρχὴ
2 "ἰατροσόφου Κραπίου τοῦ φιλοσοφίου (= φαρμακοποιοῦ) περὶ ἕλης ἰα-
τρικῆς" μετὰ Βενη. γινώματα φαρὰ Κουβαλιῶ Comment. Lamb. Π. 12

Ιατροὶ ἐξηγοῦντο τα διαφόρα φαινόμενα παρά τῆς μεθόδου τῶν
 σοφιστῶν, ὅθεν καὶ ἐν τῷ Μυρραϊῶ Λούρα) ε 192, φ. 24^a: "ἀνιδύτος...
 ἐκιδύσα παρὰ Μάχου ἱατροῦ καὶ σοφιστοῦ". πρβλ. καὶ Σωκράτην ἐν ἐκκλ.
 ἱστορία VII, 13: "Ἀσάμαντος ἱατρικῶν λόγων σοφιστῆς". ἐν τῷ βοσάν
 πινυσοῦσι ἐναλλάσσονται οἱ ὄροι: "ἱατρός σοφιστῆς" καὶ "ἱατροσο-
 φιστῆς" καὶ μέχρι τοῦ 12' αἰῶνος ὁ Βουθάκος λέγειται ἱατροσοφιστῆς
 παρὰ τῷ Γαληνῷ ὅμως ἐν τῷ παραχρήσει ἡ λ. σοφιστῆς ἔχει
 τιακὴν σημασίαν (= κομμοσχιστῆς) ¹ ἐν ἀρκῇ ὅμως εἶχε τὴν
 κατὰ τὸν δεινῆν διδασκάλου τῆς ἱατρικῆς ἐπιτὴν αὐτο-
 κρατορικῶν χρόνων.

Μετὰ ταῦτα ἀκούει ἀλώσει καὶ ἐν λέξει παρὶσχυοῦτο
 "ἱατροφιλοσοφός" ² ἐν τῷ Σοδά (νεοελλ. φιλολ.) ὑπάρχει
 ὁ μὲν, ὅτι τὸν 15' αἰῶνα 11 ἱατροφιλοσοφούς, τὸν 12' 16, τὸν 14
 52, καὶ τὸν 16' 13. οἱ τελευταῖοι φέρονται τὸ ὄνομα τοῦτο με-
 τὰ μετὰ τοῦ αἰῶνος τοῦτου εἶναι ὁ ἀνοσι. Γούδα καὶ
 ὁ Ἰω. Πύργος ὁ γνωστός ἐκδόλης τοῦ "φοιβῶν". Πάντα
 σχεδὸν εἶχον οὐδαμοῦ ἐν Ἑυρώπῃ καὶ δὴ ἐν Ἰταλίᾳ
 ἔκω σμειώσει ἱατροῦ ἐν γένει ὡς ἐν τῷ 200 διδασκί-
 ρος τοῦ Παναβίς. Μεῖστοι τούτων εἶδαζαν καὶ τὰ ἐν
 ἁπλῆναι γραμματικῶν καὶ ἀριστοὶ ἑλληνιστῶν

¹ 70μ. XI, 324. XIV, 636. XV, 159. XVII, 11, 6, 7, 12, 15, 657, 665, 858 Kühn. Β. κ. π.
 καὶ Emil Kühn, Ueber die städtliche und bürgerliche Verfassung
 des römischen Reiches, Mip. I, 1864, σ. 89

² Ὁμοίως J. Γούδα "ὁ ἱατροφιλοσοφός" ἐν Παναθηναίοις ΚΓ, 1912,
 σ. 184-190.